

معرفی واحد دانش پژوهی

مقدمه

طی سال های اخیر در اغلب کشورهای دنیا، مبنای فرایند ارزشیابی و ارتقاء اعضای هیأت علمی، توانایی و عملکرد آنها در زمینه فعالیت های پژوهشی بوده و آموزش که يك جزء ضروري و يك جنبه مورد انتظار از فعالیت های آكادميك و در واقع رسالت اصلي مؤسسات آموزش عالی می باشد، جایگاه خود را از دست داده است. برای رفع این مشکل، تلاش های گسترده ای صورت گرفت تا با استفاده از استانداردهای مشترك، فعالیت های آموزشی، شناسایی شده و مصادیق آنها مشخص گردد تا اعضای هیأت علمی به وسیله آنها مورد ارزشیابی قرار گیرند و نتایج این ارزشیابی به عنوان بخشی از ارتقاء آكادميك آنها محسوب شود. در ایران نیز در آئین نامه جدید ارتقاء (سال ۱۳۸۷)، در ماده يك بند دانش پژوهی آموزشی، به عنوان يك فعالیت شرطي افزوده شده و از عضو هیأت علمی انتظار می رود حداقل ۳ امتیاز شرطي از این بند کسب نماید.

تعریف دانش پژوهی آموزشی

۱- هر نوع فعالیت و نوآوری برجسته علمی در حیطه های کشف، آموزش، کاربرد نتایج پژوهش های اصیل و یکپارچه سازی اطلاعات بدست آمده از اجزای مختلف يك رشته یا رشته های مختلف علمی (Boyer، ۱۹۹۰)،

۲- کاربرد دانش و شواهد مربوط به آموزش در فرآیندهای یاددهی-یادگیری، نقد آموزش مبتنی بر شواهد و مداخلات آموزشی هدفمند توسط فرد و مشارکت دادن نتایج و عقاید با سایر افراد (...، Martin، ۱۹۹۹)

حیطه های ششگانه فعالیت های آموزشی

۱ - تدوین و بازنگری برنامه های آموزشی

۲- یاددهی و یادگیری

۳- ارزشیابی

۴- محصولات آموزشی

۵- مدیریت و رهبری آموزشی

۶- یادگیری الکترونیک

ارزشیابی فعالیت های دانش پژوهی آموزشی

این فعالیت‌ها بر اساس اصول علمی ارزشیابی دانش پژوهی گلاسیگ (Glassik) که شامل ۶ مورد زیر می‌باشد، مورد ارزیابی قرار می‌گیرند:

۱- اهداف مشخص و واضح

۲- آماده‌سازی و مطالعه کافی

۳- استفاده از روش‌های مناسب

۴- ارائه نتایج مهم

۵- معرفی مؤثر برنامه

۶- برخورد نقادانه